

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάκτης τοῦ ΠΑΡΑΝΟΡΘΟΥ καὶ σ' αὐτόν πρέπει νὰ στέλνονται οὔλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΡΑΝΟΡΘΟΣ βγαίνει τρεῖς φορές τὴν ἑβδομάς καὶ τιμώνεται σὲ 7—8 χειλιάδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο ἢ συνδρομὴ του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάς δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ δῶα τῆς Ἑλλάς 12. Κάνιναι δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητῆς, ἂν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρῶ. Ὅσα ἀποβλέπουν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀτομικὰ καθὼς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶνε δεχταῖς. Γιὰ κάθε γνωστοποίησι πληρώνεται ἡ ἀράδα πνήνεια λεπτά, τὴν κάθε φορά.

1883

**Χρόνο σᾶς εὐχομαι χρυσό,
μεθύσια καὶ ἔρωτας τρελλούς,
Τῆ ἡμέρα πλοῦτο περισσό,
τὴ νύκτα... κόρφους ἀπαλοῦς.
Ἄλλὰ σᾶς εὐχομαι καὶ ἡγεία,
καὶ ἰγλυτωμὸ ἀπ' τῆ Βλογιά.**

Κύριοι Συνδρομηταῖς

καὶ λοιποὶ παληανθρώποι, σᾶς ζητῶ συγχώρησι, καὶ νὰ μὲχετε συχωρεμένο, καὶ ὁ Θεὸς νὰ σᾶς συχωρήσῃ, διότι δὲν πρόφτασα σήμερα νὰ σᾶς κἀνω τὸ ἀγιοθασιλειάτικο μου δῶρο, ἐπειδὴ τῆς μετὸ νὰ ἦναι ἓνα κέντρο σκερτζόζο μετὰ πολλὰ σπουδαῖα προσώπατα μέσα, δὲν πρόφτασε οὔτε ὁ σκαλιστῆς οὔτε ὁ λιθογράφος νὰ τὰ φτειάσῃ, ἔπειτα μήπως εἶνε καὶ λίγαις χιλιάδες. Νὰ ἐτοιμάσετε ἀπὸ τῶρα κορνίζες, γιὰ τὴν ἐρχομένη Κυριακὴ θὰ σᾶς τὸ πασάρο τὸ δῶρο μου. Λοιπὸν μπαρντόν, μουσιοῦ Καζάκ.

Ἐρωτοχρονιά.

Δὲν ξέρω πῶς τὴ θεωρεῖτε ἐλόγου σας αὐτὴ τὴ μέρα τῆς πρωτοχρονιάς, ἐγὼ ὁμῶς τὴ θεωρῶ ὡς τὴ δυστυχώτερη ἡμέρα τοῦ χρόνου.

Καὶ ἀμέσως νὰ σᾶς πῶ τὸ γιατί τοῦ διότι.

Διότι μας, οἱ φτωχοὶ, ὅσοι δὲν ἔχουν νὰ πάρουν ἓνα κομμάτι ψωμί νὰ ταῖσουν τὰ παιδιὰ τους καὶ τὴ γυναῖκά τους, καθοῦνται μετὰ στυγρὸ λυγῶρι στὰ σπίτια τους καὶ στενάζουν καὶ δακρύζουν στὰ σκοτεινά, σὰν νὰ ἦναι καταδικασμένοι σὲ θάνατο.

Διότι μας, οἱ φυλακωμένοι μέσα στὰ ὑγρά κατώγεια ξαπλωμένοι κατὰ γῆς μετὰ χλωμὰ πρόσωπα καὶ κατὰ ξηροὶ σὰν τὸ καιρὶ, κάθονται ἀκουμπισμένοι στοὺς τοίχους καὶ μετὰ θορυμωμένα τὰ μάτια κυττάζουν ψηλὰ, συλλογούμενοι τὰ σπίτια

τους, καὶ τοὺς συγγενεῖς τους, χωρὶς νὰ βγάνουν ἀχνὸ ἀπὸ τὸ στόμα τους.

Διότι μας, ὅσοι ἔχουν ἀρρώστους κάθονται κοντὰ στὰ κρεβάτια τους παραπονεμένοι, ὅτι καὶ αὐτοὶ δὲν μποροῦν νὰ διασκεδάσουν, μαζὺ μετὰ τὸν ἄλλο κόσμον καὶ νὰ χαροῦν.

Διότι ἡ χῆρες καὶ τὰ ὄρφανὰ δὲν ἔχουν κι' αὐτὰ τὸν πατέρα τους καὶ τὸν ἀντρα τους νὰ μποῦν χαρούμενοι κι' αὐτοὶ στὰ σπίτια τους νὰ κἀνουν ἓνα ρεγάλο, νὰ ἐρθοῦν μετὰ γεμάτα τὰ χέρια. Διότι, ἐκεῖνοι ποῦ ἔχουν ὀλίγα λεπτὰ ἀπὸ τὴν ἐργασία τους, πᾶν καὶ τὰ παίζουν στὰ θεοκατάρτα χαρτιά καὶ τὰ χάνουν, ἀφίνοντας τὰ σπίτια τους χωρὶς ψωμί, ἢ πουλοῦν καὶ τὰ διαμαντικὰ τῶν γυναικῶν τους καὶ ὕστερα χτυποῦν τὸ κεφάλι τους.

Διότι, τὰ φτωχόπαιδα καὶ οἱ πατέρες τους, ὅταν περπατοῦν στοὺς δρόμους καὶ βλέπουν τὸν κόσμον ν' ἀγοράζῃ δῶρα κι' αὐτοὶ δὲν ἔχουν νὰ πάρουν μία σφουρίχτρα, τοὺς ἐρχεται τὸ μεγαλεῖτερο παράπονο καὶ τὴν νύκτα δὲν κλείνουν μάτι ἀπὸ τὸ καὶμὸ τους.

Διότι τέλος ὁ νέος χρόνος, αὐτὴ ἡ πρωτοχρονιά, εἶνε μιὰ χαμπάνα ἢ ὅποια μᾶς λείει:

Ἄνθρωπε τὰ χρόνια σου κοντέουν.

Αὐτὰ ἤθελα νὰ σᾶς πῶ καὶ νὰ σᾶς εὐχηθῶ νὰ μᾶς μπῆ καὶ νὰ μᾶς βγῆ μετὰ τὸ καλὸ ὁ νέος χρόνος.

Ὁ πνεγμένος

ἀπὸ τὰ μαλλιά του πιάνεται, κάθε δὲ κακούργος γυρεύει νὰ ριξῆ τὸ κακούρημά του εἰς ἄλλους. Γιὰ τὴν κακούργο πράξι του φταῖει ὅλος ὁ κόσμος, ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ του ποῦ ἔκανε τὸ κακούρημα.

Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ὁ Τρικοῦπης, ἀφοῦ εἶδε ὅλο τὸ λαὸ, νὰ σηκώνῃ κεφάλι, νὰ κυττάζῃ τὸν οὐρανὸ, καὶ νὰ φωνάζῃ:

Μωρὲ ποῦς τὸ πιστεῦν' ἀθώωσῃ ὁ Τρικοῦπης τὸν Βελέντζα;

Τὰ ἔριξε ὅλα στοὺς ἐνορκους. Οὔλα τὰ στραβὰ ψωμιὰ αὐτοὶ τὰ κἀνανε, αὐτοὶ ἀθώωσαν τὸν Βελέντζα, καὶ εἶνε σὰν νὰ μᾶς λείει, αὐτοὶ ἔφαγαν παράδες καὶ τὸν ἀθώωσαν. Ἀπῆλθον δὲ σ' αὐτὴ τὴ μεγάλην του κακοήθεια, θέλησε νὰ κἀνῃ φιλοσοφία

στην κακή του Ώρα, και να μ'αξ π'η, ότι πρέπει να καταργηθούν οι ένορκοι. Ύστερα από τόσα χρόνια που υπάρχουν τα κακουργοδικεία και κανείς δε έφερε πικράπονο έναντί τους, κατέβηκε η ύψηλή ιδέα του Τρικούπη να καταργήσει τα κακουργοδικεία, γιατίς δεν παζάρουν για την Έλλάς. Μ'λόγια, για τή μπερπατοδουλειά του, βρίζει όλο τον λαό, και μ'ας λέει, π'ως δεν είμαστε άξιοι για τίποτα καλό, είμαστε άνθρωποι των οικτειριμών του Κυρίου, φελάχοι, άγιογύταις.

Βρε κύριε, όταν κατεβαίνης σύ από τή θέση του κοτζάμ προθυπουργού και λές στους ένορκους, ότι τον Βελέντζα σου τον θεωρείς τιμιάτατο, και ότι τον καχομοίρη τον πήρην άλλοι στο λαμό τους, ότι αυτός έλευθερώσε τή Θεσσαλία και χίλια άλλα μ'αυτολόγα, τί θέλεις να σου κάνουν οι ένορκοι;

Καλή άφου τ'άφραξαν άλλοι τα χρήματά του ταμείου, δεν μ'ας κάνει τή χάρη να μ'ας π'ης ποιοι τ'άφραξαν, άφου ούτε ο Βελέντζας τ'άφραξε, ούτε οι συγκαταγορούμενοι του, οι όποιοι άθεοθήκαν ούλοι, ούτε ο Γορτζής, ούτε ο Σαμοθράκης σου, ούτε γώ ούτε σύ, ποις είναι εκείνος ο κερκτάς που τ'άφραξε, να τον πιάσωμε να τον πνίξωμε; Μη τ'άφραξαν οι πονητικοί; Τί πράζετε; άφου μάλιστα ήτανε χαρτονομίσματα.

Δεν ντρέπεστε τσιρουτ' μπασίδε, δεν βουλύνετε το στόμα σας, δεν βάζετε το κεφάλι σας κάτω, μόνο έχετε και τήν άδιαντροπιά άκόμη να μιλάτε, και να βρίζετε όλο το λαό για τής δικαίς σας πουκαίς, π'μπιασμένοι;

Άλλά τα μουντζουρωμένα μούτρα μ'μπρεί ποτέ να κοκκινίσουν από ντροπή;

Μία συμβουλή καθ' έκástη.

Κύριε χαμάλη λαέ, πήγαινε γδύσε ήλα τα ταμεία του βασιλείου, κλέψε, άρπάξε σκότωσε, βάνε φωτιά στα τόπια και κ'άψε τήν Άθήνα, γίνε Άραμπής και σκότωσε όλο το κόσμο, μη φοβ'ασσι να περάσης ούτε από κερμανιούλα, ούτε από Μεντρεσέ, Κόκλα, και Κί'κ, φτάνει να βρής ένα Τρικούπη να σου π'η, ότι είσαι τίμιος και κχιπότος δικηγόρος; να σε πουν ότι είσαι τρελλός, όπως είπαν και για τον Βελέντζα, και τότε είσαι άθώος ή η περιστερά του Νώε.

Αί μωρέ παιδιά που φτάσχη;

**2 ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ
Ο ΒΛΟΓΙΑΣΜΕΝΟΣ**

Σκηνή σας πέφτη.

Μαγκουφάριας και Μαγκουφάρια.

Μαγκουφάριας — Άν δεν άποσύρης χέρ άπ'ι πάνω της, σου λέω, ότι είμαστε έτοιμοθάνατοι του σκοτωμού, θα φρονουθώμε και οι δύο μ'ας, μέχρι μάχιρκς, κατ' το ίουδικό ρητό, μ'άχαιρα έδωκε, μ'άχαιρα λάβε; θα γίνωμε και οι δύο μαχαιρωμένοι και θα βγούμε μαχαιροβγάλται.

Μαγκουφάριας — Έγώ, έμένω μη με φοβερίζεις περι δια φόνου, μ'πορώ να σκοτωθώ ως άνδρεϊον παλλικάρη, και άκόμη αν πρόκειται να θανατωθώ. Άπό κουμπούρια και μαχαιρία έμένω μη με φοβερίζεις, είμαι μαθημένος και άπό άλλαις φορταίς. Έχω τρομπουνιαις στο κεφάλι με ρεβόλβερ ριχμέναις, που λές και το κεφάλι μου είναι κόσκινο άπ'ι τής σφαιραις των κανονιών. Έγώ είμαι θηρίον, και ως με βλέπης ως άνθρωπο. Σε σκοτώνω, ως που να π'ης κρεμμύδι και ως π'άω και γώ σκοτωμένος, προ του πέ σκοτώσω. Όσο για Μεντρεσέδες, έγώ είμαι πιο Μεντρεσές των Μεντρεσέδων. Σηκώσαι ή γούνα μου.

Μαγκουφάριας — Τουτ' έστις μου γυρεύεις σβιδο στη μουχία.

Μαγκουφάριας — Όχι, ή σε σκοτώνω, ή με σκοτώνεις. Έδώ είναι περι σκοτωμού ζήτημα.

Μαγκουφάριας — Λοιπόν φρονουσάντους άλλήλους, και ό φρονουμένος πάει σκοτωμένος, ουχι ζώντας; άλλ' ως φρονουμένος.

Μαγκουφάριας — Όλοι λοιπόν να σκοτωθώμε και όποιος έζησε έζησε, και π'άει πεθαμένος ζωντανός. Συμφωνάς;

Κυρία με το παρντόν μουά.

άπαγορεύεται ή ανάγνωσις.

— Π'ως είπατε; δεν άκουσα καλά

— Άπαγορεύεται το διάβασμα.

— Ποιό διάβασμα; Μήπως το διάβασμα ήνε κάπνισμα και άπαγορεύεται;

— Τοιούτην έχομεν διαταγήν, να μην άφίνωμε να διαβάζουν τον Παληνθρώπο μέσα στο τραβ'ά του ίπποσιδηρόδρομου οι επιβάταις, διότι είναι έρημερίδα τής διακ'θορας των ήθών.

Αυταίς ή παρτηρήσεις έγιναν άπ. έναν γαϊδουρολάτη του ίπποσιδηρόδρομου π'ός άξιότιμίν τινα κυρία.

Βρε γαϊδούρι, όποιος κι' αν ήσαι σύ, διότι έμ'αχθ πράγματις, ότι δεν επιτρέπεται στους επιβάταις του ίπποσιδηρόδρομου ν' άγοράζου τον Παληνθρώπο, τί είσατε ρε σεις που θέλετε να έμποδίσεται τήν έλευθερίαν των πολιτών; Είναι αυτή ή δικταχ'η δοσμένη άπό τον διευθυντή ή άπ'ι σένα Ναζάκι μου; Βρε γαϊδουρογκάδρο; με τί δικαίωμα έμποδίζετε τήν έλευθερίαν τής κίνησις τής περιουσίας των άλλων;

Εύγαν: ό είσαγγελέας κατ'άσχεσι για τήν έρημερίδα μου και έρχεστε σεις να τ'ην έραρυόσετε; Θέλετε να κ'άνετε άπαγορευτική διαταχ'η να μη διαβάζου τον Παληνθρώπο μέσα στα κ'άρρα σας; να τή τυπώσετε στο πρόγραμμά σας, να τή κρεμάσετε και μέσα στο τραβ'ά σας. Κοπρόσκυλα, που θέλετε να διδάξετε τήν ήθικ'η, ενφ' είσατε σεις οι άνθητικότεροι τής κοινωνίας.

Έγώ σήμερα θα μ'πω μέσα σ' ένα άπ'ι τα ίπποσιδηροδρομικά σας κ'άρρα μαζί με τήν παρέα μου και θα φωνάξω τα παιδιά ν' άγοράσω Παληνθρώπους και τους διαβάζωμε όλοι δυνατά, και πάρετε τα μούτρα σας να μ'ας έμποδίσετε, να δούμε τί μ'πικ'ατ'ραχ' έχει να γίνη. Όρσε μας κι' άλλα κνώδαλα τής Μαγδαλινής. Σήκ'τηρ.

Τή δευτέρα ημέρα.

τής Χριστούγενας έβαλα βολή και άπόρσις να π'άω και στη Πλάκα για να μαζέψω κανένα παρ'ά για τους βλογιασμένους.

Μαγκουφάριας — Συμφωνάω, με μιά συμφωνία, ή δε συμφωνία αυτή είναι να γίνη συμφωνία να μη συμφωνήσωμε εις τα όπλα άπάνω. Έσύ να γυρεύης κουμπούρι και γώ μαχαιρα χασάπικη.

Μαγκουφάριας — Δηλαδή, σύ θα νομίζης, ότι πρόκειται να κ'άψωμε τή μ'ώρα. Η δέχεται αυτόστιγημ' στην όρα, ή άμέσως στη στιγμή σου στέλνω τους μαρτύρους μου. Ό Φών στέκει στο ποδάρι, έτοιμος είναι.

Μαγκουφάριας — Τι θα μου στείλεις λέει; Μαρτύρους; Και ρωτάς αν κ' έγώ τους δέχομαι;

Μαγκουφάριας — Είσαι άιδρας και δειλός, είσαι τιποτένιος, είσαι κτηνοειδής ζώων, τετράποδο, είσαι γαϊδούρι πλακιώτικο, τέλος πάντων.

Μαγκουφάριας — Τάχα αν ήμαι του Ψυριού, δεν κάνεις, ή θα πέση ή γαϊδουρινή άξία μου;

Μαγκ. — Είσαι άτιμος.

Μαγκουφ. — Αυτό σ' έχω χνέρι να μου τ'ι π'ης στο δρόμο και να δ'ης καταγγελία πούχει να δουλέψη, να σου γυρεύω και άποζημίωσι τιμής, που να πάη γόνα.

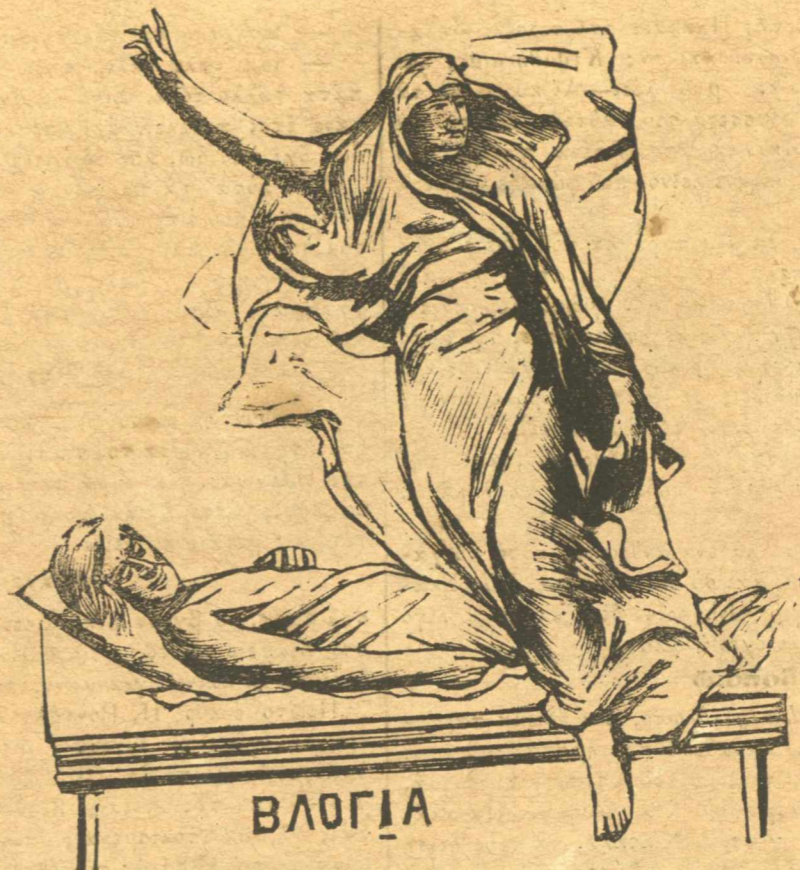
Μαγκ. — Δειντε, μωρέ κενέφ, και αν δε βάνω κ'άμμια δεκαριά πυροσβέστιας και κανονιέριδες να σ' αλλάξουν τή μπίστη. Τι θα μου κοστίση, μωρέ, θαρρείς μιά τέτοια δουλειά; Πέντε οκάδες κρασι και μεζελίνια, να τους κ'άνω τ'έξα και να σου τους άμολύσω που να σε κ'άνουν τελατίνι.

Μαγκουφ. — Έτσι αϊ; Και αυτή τή τέγγη νομίζεις, ότι δεν φτάνει το κεφάλι μου να τή κ'άνω κ' έγώ, ή μ'υδρασεν τα μάτια και δεν βλέπω; Βάζεις δέκα, σου βάζω είκοσι.

Μαγκ. — Σαράντα σύ, διακόσους έγώ.

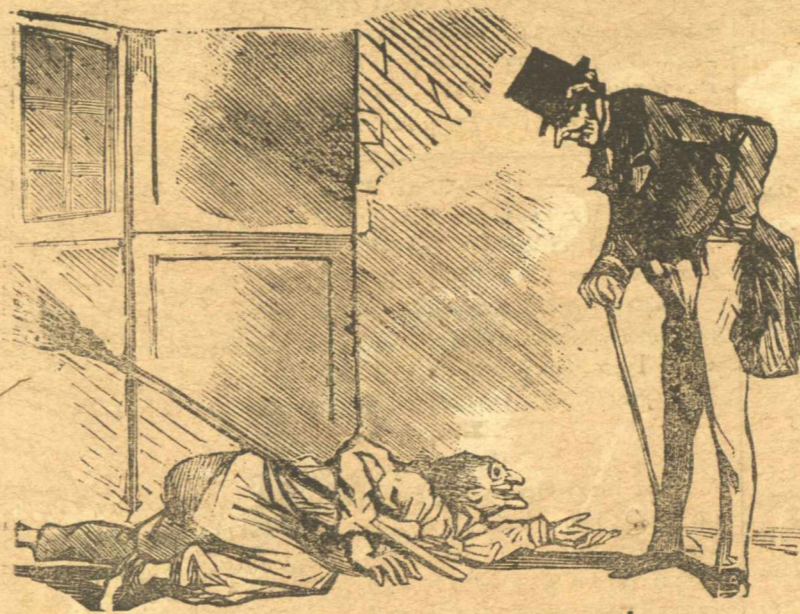
Μαγκ. — Σου άπολώ όλο το τάγμα.

Μαγκουφ. — Κ' έγώ το σύνταγμα των κανονιέριδων του πυροβολικού.

ΒΛΟΓΙΑ

Άπ' τον Κ'άνθρο βγελμένη, βλογημένη εύλογιά, Π'ες στο νέο χρόνο τούτο, στην Άθήνα — Έχε γεια.

Τύπος σκουπιδιαλέου πρωτοχρονιάτικου.

Νυχτοκλέφτες κουβαλώντες τον καρπό τής εργασίας των.

Ίδου ή τιμότης των δημοσίων υπαλλήλων.

Κύριε ένορκε, για τον Βελέντζα τα όλίγα αυτά.

— Έγώ να δεχθώ χρήματις; Ποτέ! Άλλά για περιέργεια, φράγκα είναι ή δεκάρας;

ὅταν ἔφτασα κει στό κέντρο τῆς Πλάκας, στό τερσέκι δηλαδῆς τοῦ δρόμου τοῦ Ἀρδριανοῦ καί τῆς Κεραθραίας, καί ἔχασκα, ἀκούω μιᾶ φωνή καί μου λέει—Αἰ κύριε, μέ τὰ γυαλιά, θά βγάνης καί τὰ τέσσερά σου αὐτοῦ. Ὡς πού νά γυρίσω νά δῶ, βρέθηκα καθαλῆκα ἀπάνω σένα πατερό σάν χαιτζαϊβάτης, κι' ἄν δέν μ' ἐπιανε κείνος πού φώναζε, σήμερα θά ἤμουνα θεόστραβος.

Σηκώνομαι καί τί νά δῶ; Σέ μιᾶ παράγκα πού εἶνε εἰομη νά πέση, ἔχουνε ἕνα μπουντέλι βαλμένο γιά στήριγμα, καί πάρα πέρα ἄλλο, γιά νά τήν ὑποστηρίξουν, γιατί ἔφυγαν τὰ πατερά ἀπό τό σπίτι μιᾶ πύχη ἀλάργα, σημειώσετε, ὅτι αὐτό τό σπίτι τό πέρνει ὁ δρόμος, ὁ δέ κύρ νομομηχανικός κύρ Βλαχόπουλος κάνει πῶς στραβίζει, ὡς πού νά τὰ βολέψουν.

Ἐχ μωρέ, καί νά περνοῦσε ἀπό κει κάμμιά μέρα ὁ πρίγκηπας τῆς Δανίας καί νά ἔσπαζε τό ποδάρι του, καί πήγαινε στή Δανιμάρκα μέ σπασμένο ποδάρι γιά νά θυμᾶται τήν Ἀθήνα γιά πάντα.

Βλαχόπουλε, θά πλακώση κἀνένα ἄνθρωπο αὐτό τό χαλάμαντρο, καί ἔπειτα θά πᾶς καί σὺ πλακωμένος. Κύρ Σκαλιστήρη, πού κάνεις τόν ἅγιο Ὀνούφριο δέν ξετάζεις λίγο αὐτή τή δουλειά, ἦντα λάκκο ἔχει ἡ φάβα.

Εἰδοποιῶ

κεινοὺς πού βγάναν τόν νέο Παληάνθρωπο, ὅτι ἔδωκα παραγγελία στοὺς Κυρίους πού ἔχω καταθεμένα χρήματα γιά τοὺς βλογιασμένους, ὅταν πᾶν καί τοὺς γυρέψουν τίποτα συνδρομή, νά τοὺς δώσουν γιά λογαριασμό μου ὄσα γυρίσουν. Παρακάλεσα δέ καί τόν φίλο μου γιάτρο Νικοκλή, νά τοὺς δώσῃ ὀλίγο ἀντιφάρμακο, γιά νά τοὺς πάψῃ ἡ λύσσα πού τοὺς ἔπι-ασε γιά μένα. Ἄλλη μεγαλειότερη εὐεργεσία ἀπ' αὐτή δέν μπερῶ νά τοὺς κάνω, καί ὁ Θεός νά τοὺς ἐλεήσῃ τοὺς ἄνθρώπους. Ἐγὼ ποτές μου κἀνένα κακό δέν τοὺς ἔκανα, ἀλλ' ἀφεῖ αὐτοὶ ἀγαποῦν τό κακό μου, τόσο πολὺ, ἄς τό φᾶν.

Κόλλησα, γείτονες,

βοήθεια.

— Τί τρέχει ἄνθρωπε; τί φωνάζεις;

Μαγκούφ.— Μωρέ μέ τήν ἀτιμία σου, καί τή δειλία σου, θά καταντήσῃ νά φέρῃς τόν ἐμφύλιο πόλεμο. Ἄλλὰ δέν σοῦ κάνω γῶ αὐτῇ τῇ χάρι. Πάω καλλίτερα κάτω στή Μάνη καί σοῦ μαζώνω καμπόσους φυγοδίκους κακυόργους καί σοῦ χώνουν δυὸ τρεῖς γαταγαλαιαῖς καί λές, ἀμὰν θεοῦλί μου.

Μαγκούφ.— Καί δύσκολο τόχεις νά σοῦ κουβαλήσω κ' ἐγὼ ἄλλους τόσους ἀπό τήν Ἀκαρνανία; Βεῖ ὅτι κι' ἄν μου πῆς, ἐμένα δέν μπορεῖς νά μέ φοβερῖξῃς.

Μαγκ.— Λοιπὸν ἐμπρός στό σβίδο, ἀφεῖ κάνεις τό παλικάρι.

Μαγκούφ.— Βεῖ ἔλα δῶ, ἔχεις τήν ιδέα, ὅτι σ' ἀγαπᾶ ἡ Μαγκουφίτσα περισσότερο ἀπὸ μένα; Πάμε νά τῇ ρωτήσουμε, καί ὅποιον πῆ, ὅτι ἀγαπᾶ περισσότερο, κείνος ἄς τήν πάρῃ, καί ἄς περιμένῃ ὁ ἄλλος νά γείνη χήρα, νά τῇ μπάρη καί κείνος ἔπειτα.

Μαγκ.— Ὅχι, ἐγὼ θέλω νά γίνῃ λόγος στῆς ἐφημερίδες, ὅτι ἔκανα γι' αὐτῇ σβίδο, καί ὅτι γιά δ' αὐτῇ ἔπεσα φονευμένος εἰς τό πεδίο τῆς δόξας καί τῆς τιμῆς, ἐκεῖ πού πέφτουν εἰ ἀδρεῖοι Ἕλληνες καί τὰ παλληκάρια, τὰ ὅποια μάχονται ὑπὲρ πίστεως καί ρανιδος αἱμάτων ὑπὲρ ἐλευθερίας καί τῶν παραγράφων δικαιωμάτων τῆς ἀνθρωπότητος, χύνοντες τό αἷμά τους ποταμηδόν, χωρὶς νά συλλογιστοῦνε, ὅτι ἀφίνουσι τέκνα γονέων καί ὄλο τό κόσμον ἰπὸ πίσω τους, ἀλλὰ προτείνουν στήθια μάρμαρο καρδιᾶ καυμένη καί τὰ λοιπὰ.

Μαγκούφ.— Ἀπὸ τέτοιους ἐθνουσιασμοὺς εἶμαι μαθημένος ἀπὸ τό καιρὸ πού κἀναμε ταῖς διαδηλώσεις σπῆ Πνυξ καί στό στάδιο Ζάππα, ὥστε μὴ χάνεις τὰ λόγια σου ἀδιαφόρητα, γιατί δέν πιάνουν τόπο.

Μαγκ.— Λοιπὸν δέν δέχεσαι;

Μαγκούφ.— Οὔτε παραδέχομαι.

Μαγκ.— Φτού σου, ἄνδρε κκι χαιερπῆ καί χαμάλη.

— Κόλλησα καί ξεκολλήσατέ με.

— Ἴσα, γάλι γάλι, σήκω τῶνα ποδάρι σου, ἔτσι μπράβο, πάτα τ'ἄλλο τόρα. Σιγὰ νά μὴ πέσης σέ χοντρότερο βούρκο, κάνε ἔτσι παρέκει, ὄχι ἀπὸ κει, ἀπὸ κει εἶνε βόθρακας, ἀπὸ δῶ, ὄχι ἀπὸ δῶ, ἀπὸ δῶ εἶνε χαντάκι.

Νά αὐτὰ τὰ πράγματα συμβαίνουν στό δρόμο τοῦ κ. Γιώργη, ὅπου ὁ ἐργολάβος ἔκανε τέσσερους μῆνας νά φτειάσῃ τὸν ὑπόνομο, καί ὅπου οἱ ἄνθρωποι κολλοῦν στή λάσπη σάν τῆς μυϊγίας στό μέλι. Πές, κύρ Δήμητρε, νά ρίξουν ἰγχαλίκια σ' αὐτό τό δρόμο νά ξεσκλαβθοῦν οἱ ἄνθρωποι, γιατί μου εἶπαν, ὅτι θά σέ μαυρίσουν στῆς ἐκλογαῖς. Δελάληκα.

Μοῦ λέν

κύρ Διευθυντή νά σοῦ πῶ, νά πῆς τῆς κυρίας Μαυρομμάτη νά φτειάσῃ τῇ μάντρα τοῦ σπιτιοῦ τῆς Ἰαία, πού εἶνε στή πλατέα τῆς Ὀμόνοιας, γιά νά μὴ πέση καί πλκώσῃ κἀνένα χριστιανό, καί ἔχεις ὕστερα τήν ἁμαρτία σὶ ὁ λαιμό σου, καί μάλιστα τέτοιαις μέραις πού εἶνε.

Βάνε φωτιά

στά δάση, νά βγοῦν ἡ πέρδικες. Ἔβανα μιᾶ τέτοια φωτίτσα στή διαχείρισι τῶν ἐπιτρόπων τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου καί ξετρούπωσα καινούργια μανιφέστα.

Πρῶτο ὁ κύρ Π. Ροντόπουλος δέν κατακρατᾷ 22 χιλ. δραχ. (ἐγὼ εἶπα ἔντεκα), διότι στό ταμεῖο τῆς ἐπιτροπῆς ὑπάρχει ὑπόλοιπο δρ. 10,591 καί 57 λεπτά, τὰ 7 εἶνε δικά μου—ἀπὸ τῆς ὁποῖαις 3,559 εἶνε στή Τράπεζα καί ἡ ἄλλαις 7,032 τοκισμέναις πρὸς 70/0, ἀπὸ δὲ τήν πρώτη Ὀκτωβρίου 1881 ὡς τὸ τέλος Ἰουνίου 1882 ἡ εἰσπράξει τῆς ἐκκλησίας ἡ ὁποῖαις ἀνεθαίνουν σέ δρ. 10 χιλ. νοῦκο χόντρος κατατέθηκαν στό ταμεῖο τοῦ νοῦ τῆ ἐκκλησίας, μ' ἄλλα λόγια, ἐδῶ συμβαίνουν κᾶτι κατεργαρίαις, πού εἶνε περὶ διαντροπῆς νά τῆς ἐκθέσῃ τινά; καί σ' αὐτό τό ζήτημα ἄς βάνῃ τό χέρι του ὁ Μητροπολίτης, τοῦτο μόνο λέγω, ὅτι ὁ Ροντόπουλος πού ἤθελαν νά λαιρώσουν, βγαίνει τόρα ἀσπροπρόσωπος καί οἱ ἄλλοι μουτζουρωμένοι.

Μαγκούφ.— Πές μου κι' ἄλλα, ξαναρτῦσεμαι ὅσο θέλεις, ἀπὸ τῇ Μαγκουφίτσα ὅμως δέν θά κατιρωῶσῃς ποτές στή ζωῇ σου νά μέ κάνῃς νά τραβήξω χέρι, καί ἄς μου τό διατάξῃ ἀκόμα καί ὁ ἴδιος ὁ Κισσονάκος.

Μαγκ.— Ὁ Κισσονάκος; Ἄ, ἐδῶ σέ ἔχω, τόρα νά σοῦ σκαρώσω γῶ δουλειά, πού νά σέ ξεκάνω ὡς πού νά πῆς κρεμμύδι. Τόρα, ἀντίο σοῦ κενεῦ!

Μαγκούφ.— Ἀντιανιῖοῦ σου, ἀντικενεῦ!

Σκηνή σας ἔχτη.

Μαγκουφίτσα μιλάει τῷ.

Μωρέ ιδέα. Θεῖα. Εἰς ἐνέργεια νά μὴ ὕχει καί τῇ ξεχάσω καί μου φύγῃ ἀπὸ τό κεράλι. Νά πᾶω κατ' εὐθεία; στό Διευθυντή καί νά τοῦ ἐκφράσω τήν ιδέα μου; Ὅχι, αὐτός μπορεῖ νά μὴ μου κάνῃ τήν χάρι. Ἄν τοῦ πῶ ὅμως, ὅτι εἴμαστε πατριώταις, μπορεῖ νά μου τῇ κάνῃ, αὐτός συντρέχει τοὺς πατριώταις του. Βεῖ τί θέλω γῶ ν' ἀνκατεῦω διευθυνταῖς καί ὑπαστρονόμους μέσα στη μέσ, καλλίτερα ὄλο ἴσα στοὺς κλητόρους, τοὺς κηθίζω ἕνα κοιοχτάρι στό χέρι τοῦ καθενούς καί κάνω τῇ δουλειά μου, χωρὶς νά μέ πάρῃ οὔτε κούνωπας χαιπάρι. Δηλαδή, τοὺς λέω. Ἐλάτε δῶ παλληκάρια, εἶνε μιᾶ δουλειά νά ὀφελῆθῃτε καί σεῖς ἀφταῖς ἡ μέρκις πού εἶνε. Πάρετε αὐτὰ, πρὸς τό παρόν. Ἐφέρετε τό σπίτι τοῦ κύρ Μαγκουφίτσοῦ; Αἰ, αὐτός ὁ ἄνθρωπος ἔχει βλογιὰ καί περπατεῖ στοὺς δρόμους, τσακώστε τον. Στόν ἀδράζιουν κείνοι καί στό Γουδί. Ἐκεῖ μέσα ἄμα μῆ ὁ γιάτρος θά τὸν κρατήσῃ δύο τρεῖς μέρκις ὑπὸ δοκιμασίαι, τὸ δὲ βράδυ πού θά κοιμᾶται δίνω κᾶτι τις στό νοσοκόμο Καραβίδα καί τοῦ ρίχνει ἀπὸ πάνω τῶν πλέο βλογιασμένω τὰ ρούχα. Κολλᾶ βλογιὰ. Τὰ φτειάνω μέ τοὺς ἐπιστάτας καί τὸν στέλνουν μιᾶ ὥρα ἀρχίτερον στὰ θυμκράκια ἀπὸ τῇ πολλῇ περιποίησι. Ζήτω μου, ζήτω σου, Μαγκουφίτσα καί σ' ἀπόχτησα πλέον. Ἐμπρός, μάρς! Ταράμ ταυτέμ, ταράμ.